

πιστήμας καὶ γλώσσας καλῶς, εὗρισκεν οὐχ ἥττον εἰς ἐκείνας μόνον τὰς ἀναγνώσεις εὐχαρίστησιν, αἵτινες ἠδύναντο τὸ πνεῦμα τῆς δι' ὑψηλοτέρων θεωριῶν νὰ ἀπασχολῶσιν. «Ὅτε ποτὲ ὁλόκληρος ἡ οἰκογένειά τῆς ἐπορεύθη εἰς τὸ κυνήγιον, ἔμεινε μόνη εἰς τὸ γραφεῖον τῆς. Ὁ αὐλάρχης τῆς ἡγεμονίδος Ἐλισάβετ ἠρώτησεν αὐτήν. «Πῶς ἄρα ἠδύνατο νὰ προτιμήσῃ τὴν μοναξίαν τοῦ ὠραίου ἐκείνου κυνηγίου». Ἰδέ, εἶπε, δεικνύουσα αὐτῇ τὸν περὶ ἀθανασίας ψυχῆς Φαίδωνα τοῦ Πλάτωνος! Εἰς τὴν συνάναστροφὴν τούτων πολὺ μεγαλειότεραν εὐχαρίστησιν εὗρισκω, ἢ εἰς τὸν πάταγον τῶν κεράτων καὶ τῶν σκύλων! Ἐντεῦθεν προέκυψεν ἡ καταφρόνησις τῆς ἐπιγείου εὐτυχίας καὶ λάμπειας, καὶ ἐκείνη ἡ ἀπόφασις, ὥστε τὸ ἀνόμως προσφερόμενον αὐτῇ διάδημα ν' ἀποβάλλῃ εἰποῦσα. «Τοῦτο σημαίνει: χλευάζειν τὸν Θεὸν καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, ὅταν τις κλέπτῃ καὶ μίαν δραχμὴν, καθ' ὅσον ἔχει ἔλεγχον συνειδήσεως» ἀλλ' οὐδέποτε πρέπει ν' ἀρπάξῃ ἐν διάδημα. «Ἄλλως τ' ἐγὼ δὲν εἶμαι τόσῳ νέα, οὐδὲ τόσῳ ἄπειρος τῶν πανουργιῶν τῆς τύχης, ὥστε ἕνεκα τούτου νὰ συλληφθῶ εἰς τὰς παγίδας τῆς. Ἐὰν δὲ αὕτη πλουτίξῃ τινάς, κάμνει τοῦτο μόνον, ὅπως καταντήσῃ αὐτοὺς ἀνδράποδά τῆς. Ἐτέρους ἐξυψοί, ὅπως χαρῇ εἰς τὴν κατάπτωσίν των. Ὅν χθὲς ἐλάτρευε, σήμερον χλευάζει! Ἐὰν ἐπιτρέψω σήμερον εἰς τὴν τύχην νὰ μοὶ περιβάλλῃ διάδημα, ὀφείλω αὐριον ν' ἀφήσω, ὅπως ποδοπατηθῶ ὑπ' αὐτῆς.

2. Κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς εἰδωλολατρείας, ὅτε ἡ γενναϊότης καὶ ἡ πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπη ἦσαν αἱ πρῶται ἀρεταί, εἰς ἀμοτέρας αἱ γυναῖκες εἶχον μέγιστον μέρος!

Ἐντεῦθεν ἡ ἔκτακος ἰσχὺς καὶ ἐνόχλησις τῶν Γοργόνων καὶ Ἀμαζόνων. Ἐντεῦθεν καὶ αἱ Ἀργεῖαι ἔλαβον ἐκ τοῦ ναοῦ τὰ ὄπλα, καὶ ἐδίωξαν τὸν Κλεομένην τῆς πόλεως. Ἐκ τούτου πνεύματος ἐμφορούμεναι αἱ Σπαρτιάτιδες μητέρες μετέβαινον εἰς τὸν ναόν, ὅπως εὐχαριστήσωσι τοὺς Θεοὺς, ὅτι οἱ υἱοὶ των ἔπεσον ἐνδόξως ὑπὲρ πατρίδος. Ἐντεῦθεν ὁ

ἠττηθεὶς Λακεδαιμόνιος ἠσχύνετο νὰ παρυσιασθῇ εἰς τὴν γυναῖκα του. Ἐξ ὁμοίας τινὸς αἰτίας οἱ Κελτοὶ διωρίζον διαιτητὰς τὰς γυναῖκας. — Καὶ αἱ Γερμανίδες κατὰ τὴν συμπλοκὴν ὥθουν τοὺς ἄνδρας καὶ υἱοὺς των πρὸς τοὺς ἐχθρούς. — Κατὰ δὲ τὴν στέφιν τῶν παλαιῶν Γερμανῶν ἔλεγον πάντοτε εἰς τὴν γυναῖκα. Ἀπὸ τοῦ νῦν ἔση κοινωνὸς τῆς ἐργασίας καὶ τῶν κινδύνων.

II ΞΕΝΗΤΕΙΑ.

Ἦσαν ἀηδόνι μοναχὸ θρηῶν κι' ἐγὼ ἴστα ξένα,
Τῆς ἐρημίας μου σύντροφος δὲν ἔχω πλὴλ κανένα,
Ἐδῶ στήν ξένη γῇ!
Μήτ' ἔνα χεῖλι φιλικὸ δὲν εὗρηκα ἀκόμα,
Καὶ μόνος, καὶ κατάκοπος μέσ' τὸ ξερό μου στρῶμα
Πέφτω κι' ἀναστενάζοντας ἠθυᾶμαι τὰ παλῆά μου
Καὶ κλαίω! Ἀρά γε κι' ἐγὼ δὲν εἶχα τὰ δικά μου
καλά. Καί, στήν πατρίδα μου, δὲν εἶχα κι' ἐγὼ φίλους;
Ἀχ! Ἀμ' ἐδῶ, στήν ξενιτειά, εὗρισκω μόνο σκύλο σ,
Σ' αὐτὴ τὴν ἐρμη γῇ!
Ἀχ! Μύριους ἀναστεναγμοὺς κι' ἂν βγάξω τὴν ἡμέρα
Τί μ' ὠφελοῦν Εἶμαι μακρὰν καὶ μόνος ἐδῶ πέρα,
Ἐδῶ στήν ξένη γῇ!
Ἀλλοίμονον εἰς τὸν θνητὸν ποῦχει καρδιά καὶ μένη!
Στὸ χωρισμό τ' ὁ στεναγμὸς μονάχα τ' ἀπομένει!
Στὰ στήθη μου ἔχω φωτιά, στὸ νοῦ μ' ἀνεμοζάλη,
Καὶ μόνος παραδέρνουμαι κοντὰ στὸ περιγιάλι!
Γιὰ μόνη μου παρηγορά, γιὰ μόνη συντροφιά μου,
ἔχω ἡνὸς ὄνομα γλυκὸ γραμμένον στήν καρδιά μου,
Σ' αὐτὴ τὴν ἐρμη γῇ!
Ἀχ! Νῆξερα, θὰ ξαναβρῶ θὰ ξανασυναντήσω
Τὸ ὄνομα ποῦχω στήν καρδιά ἅμα γυρίσω πίσω,
Ἀπὸ τῆς ξένης γῇ!...

ΗΛΙΑΣ Ι. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΑΡΕΣΚΟΝΤΑ ΤΟΙΣ ΠΟΛΛΟΙΣ

Ἑλληνίζων ἄστυνóμος Πατρῶν, προσκαλὼν τὸν Ῥουμελιώτην κλητῆρα αὐτοῦ, τῷ λέγει «πῆγαινε εἰς τὴν συνοικίαν Φ. Ἐκεῖ εἶνε κᾷτι χοῖροι. Νὰ τοὺς φέρῃς ἐδῶ, καὶ νὰ τοὺς ἐμβάσῃς εἰς τὴν αὐλήν.» Ὁ πτωχὸς Ῥουμελιώτης, μεταβαίνει ἀμέσως εἰς τὴν